

LBRIS

We know
books

The Wedding

Julie Garwood

Copyright © 1996 Julie Garwood

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

O nuntă de vis

Julie Garwood

Copyright © 2013, 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Adriana Marcu

Corector: Cristiana Miu

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GARWOOD, JULIE

O nuntă de vis / Julie Garwood.

trad. din limba engleză: Bogdan Stupariu. –

București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9505-5

I. Stupariu, Bogdan (trad.)

821.111

JULIE GARWOOD

O nuntă de vis

Traducere din limba engleză
Bogdan Stupariu

LITERA
București

Prolog

Highlands, Scoția, 1103

Donald MacAlister nu muri ușor. Bătrânul se luptă să rămână în viață cu fiecare dram de putere și fiecare fărâmbă de încăpățănare pe care le poseda. Cu toate că ar fi trebuit să întâmpine moartea cu brațele deschise, ca pe un sfârșit al durerii și al chinurilor groaznice pe care le îndura, nu voia încă să cedeze în fața suferinței, căci cea mai importantă moștenire dintre toate trebuia transmisă înainte să închidă ochii și să se odihnească.

Moștenirea lui era ura. Seniorul era măcinat de ura pentru dușmanul său. Avea nevoie să-și vadă fiul dornic de răzbunare și, până când nu era sigur că băiatul înțelegea cât de important era să repare teribila nedreptate făcută în acea zi neagră, avea să lupte împotriva morții. Așa că se agăța de viață și de mâna fiului său, atât de mică și de fragilă în palma sa mare și tăbăcită. Fixându-l cu ochii săi negri și aprigi, îl instrui despre datoria lui sacră.

– Răzbună-mă, Connor MacAlister. Ia-mi ura în inima ta, ocrotește-o, hrănește-o, și, când vei crește mare și puternic, folosește sabia mea ca să-mi nimicești dușmanii. Nu pot să mor în pace până nu-ți dai cuvântul că vei răzbuna răul făcut mie și alor mei. Băiete, promite-mi!

– Da, tată, jură Connor înflăcărat. Te voi răzbuna.

– Ești dornic de răzbunare?

– Da.

Mulțumit, Donald dădu aprobator din cap. În fine se liniștise; dacă trăia destul ca să-și îndrume fiul în viitor, totul era bine și frumos, dar dacă următoarea gură de aer pe care o lua era și ultima, nu-și făcea nici o grijă, deoarece știa că fiul său avea să găsească o cale de a-i îndeplini dorința. Connor se dovedise deja extrem de inteligent, iar tatăl lui avea încredere deplină în el.

Era păcat că Donald MacAlister nu avea să fie prin preajmă pentru a-și urmări fiul transformându-se în bărbat, dar cu un picior rupt și cu o gaură destul de mare lângă pântec, știa cât de prostesc era să-și dorească lucruri imposibile. Cu toate acestea, Dumnezeu se dovedea milos. Durerea se potolise considerabil în ultimele minute și o amorteală binecuvântată îi urca dinspre tălpi spre genunchi.

– Tată, spune-mi numele celor care ți-au făcut asta.

– Cei din clanul Kaern au atacat. Au coborât dinspre miazănoapte cu gând să ne ia pământurile. Au însă legături de sânge cu cei din clanul MacNare, și am o bănuială că seniorul lor are de-a face cu această mișelie. MacNare a fost întotdeauna lacom. Nu va fi mulțumit niciodată. Mai bine îl omori înainte să-ți facă probleme, căci altfel setea lui de înavuțire îl va aduce la ușa ta. Nu acționa în grabă, îl preveni el. Nici Kaern și nici MacNare nu sunt suficient de vicleni ca să fi plănuit acest act îndrăzneț. Trebuie să fi acționat sub îndrumarea altuia. Nu știi cine este trădătorul, dar tu vei afla. Presimțirea mea e că inamicul vine dinăuntru.

– Unul de-ai noștri te-a trădat? întrebă uimit Connor.

– M-am gândit la această posibilitate de ieri-seară, când au atacat. Cei din clanul Kaern au venit prin trecători pe care doar oamenii mei le știau. Nu le-ar fi găsit niciodată fără îndrumare. Cu siguranță există un trădător, și va fi de datoria ta să-l dai în vileag. E unul dintre noi, Connor, de asta sunt sigur. Cu voia lui Dumnezeu, horcăie de moarte chiar acum, pe propriul meu câmp de luptă. Vei aștepta răbdător până când vei avea toate numele, apoi îi vei nimici pe toți cei care mai sunt în viață. Băiete, trebuie să le omori și fiii.

– Da, tată. Îi voi distruge pe toți.

Donald strânse și mai tare mâna fiului său.

– Această să fie ultima mea lecție către tine. Privește cum mor și învață cum să trăiești ca un războinic. După ce pleci de lângă mine, du-te pe poteca din pădure. Angus așteaptă acolo ca să-ți dea instrucțiuni. Înainte să vorbească din nou, moșierul aștepta

până când fiul său dădu din cap că a înțeles. Uită-te în jurul tău și spune-mi ce vezi. Totul este nimicit?

Connor privi cu ochi pierduți, plângând încet, dezastrul care-l înconjură. Mirosul greu de lemn ars și sânge proaspăt îi întoarse stomacul pe dos.

– Donjonul este în ruină, dar îl voi reconstrui.

– Da, așa vei face. Trebuie să-ți faci fortăreața de neînvinc. Învață din greșelile mele, Connor.

– Voi întări donjonul.

– Ce s-a întâmplat cu oamenii mei loiali?

– Cei mai mulți sunt morți.

Disperarea din vocea băiatului îl copleși pe moșier, care încercă imediat să-l liniștească.

– Fiii lor se vor întoarce. Vor purta culorile tale și-ți vor aclama numele. Te vor urma, la fel cum tații lor m-au urmat pe mine. Se apropie momentul să pleci. Înainte să te ridici, ia o bucată de postav și înfășoară-o strâns în jurul rânii, ca să oprești sângerarea; altfel, cu fiecare pas pe care îl vei face, vei pierde și mai mult sânge. Fă-o acum, în timp ce eu mă odihnesc lângă tine. Connor se grăbi să respecte porunca tatălui său, deși nu credea că rana lui era atât de gravă încât să necesite îngrijire. Cea mai mare parte din sângele care îi acoperea trupul era de la rânile tatălui său, nu de la ale lui. Vei avea o cicatrice care să-ți amintească de această zi neagră, prezise Donald.

– Nu am nevoie de nimic care să-mi amintească. Nu voi uita.

– Nu, nu vei uita. Te doare?

– Nu.

Donald mormăi aprobator. Puștiul nu fusese niciodată un plângăcios, lucru de care tatăl său era foarte mulțumit. Avea toate trăsăturile unui mare războinic.

– Câți ani ai, băiete?

– Vreo nouă sau zece, răspunse el.

– Statura ta îmi spune că ești încă un copil andru, însă ochii tăi sunt cei ai unui bărbat în toată puterea cuvântului. Văd în ei focul strălucitor al furiei și sunt mulțumit de tine.

– Aș putea să te iau cu mine.

– Ce rost are să te împovărezi cu un mort?

– Te dor rănilor, tată?

– Adevărul e că nu simt nimic acum. Se pare că am amărât.

Mă gândesc că este un mod binecuvântat de a muri. Alții nu vor fi la fel de norocoși.

– Aș sta cu tine dacă...

– Vei pleca atunci când îți voi porunci să pleci. Te vei salva ca să-ți poți îndeplini făgăduiala. Dușmanii au plecat, dar nu te lăsa amăgit, se vor întoarce să termine ce au început.

– Avem timp, tată. Soarele este încă sus și dușmanii au luat butoaiele tale cu vin. Vor fi prea nătângi ca să se întoarcă înainte de ivirea zorilor.

– Atunci, poți să mai zăbovești o clipă în plus, se înduplecă bătrânul.

– Angus mă va duce la Euphemia, ca să-i spun ce s-a întâmplat?

– Nu. Nu-i vei spune nimic acelei femei.

– Dar este soția ta.

– A doua mea soție, îl corectă el. Să nu ai niciodată încredere într-o femeie, Connor, ar fi o nesăbuiță. Euphemia va afla ce s-a întâmplat când se va întoarce cu fiul ei, Raen. Vreau ca până atunci să fii hăt, departe. Nu vreau să fii educat de rubedeniile ei. Toate sunt niște lipitori.

Connor dădu din cap ca tatăl lui să știe că înțelesese, apoi întrebă:

– Ai avut încredere în mama mea?

Donald îi auzi îngrijorarea din glas și se gândi că era probabil de datoria sa să-i lase o amintire frumoasă despre mama lui. Totuși, băiatul avea nevoie să audă adevărul; din această cauză, nu-și îndulci răspunsul, dar vorbi din inimă.

– Am avut cu adevărat încredere în ea, iar rezultatul a fost suferința. Am iubit-o pe mama ta. Era scumpa, frumoasa mea Isabelle, și ce răsplată am câpătat pentru mărinimia mea? M-a părăsit ca să se ducă în Ceruri, frângându-mi inima și lăsându-mă singur. Învață din nebulia mea și scutește-te de o durere. Nu ar fi trebuit să mă însor din nou – îmi dau seama de asta acum –, dar, mai mult decât orice, sunt un bărbat practic și eram conștient

că am nevoie de urmași în eventualitatea în care ți s-ar fi întâmplat ceva rău. Cu toate acestea, a fost o greșeală. Euphemia avea deja un fiu din căsătoria ei anterioară și nu a putut să ducă decât o sarcină. Totuși, a încercat. Donald se opri ca să-și adune gândurile înainte să continue: Nu am putut să o iubesc pe Euphemia sau pe oricare altă femeie. Cum aș fi putut, după ce-mi făcuse scumpa mea Isabelle? Totuși, nu ar fi trebuit să o ignor pe mama ta vitregă. Nu a fost vina ei că nu am putut să țin la ea. Trebuie să încerci să-mi repari greșeala. Încearcă să o cinstești și să-l suporti pe răzgâiatul de fiu-său. Ține minte, principala ta obligație este față de tine însuși.

– Voi ține minte. Unde mă va trimite Angus? Este momentul să-mi spui, insistă băiatul. Trăgea intenționat de timp ca să mai aibă câteva minute în plus cu tatăl său. E posibil ca Angus să fi fost ucis înainte să ajungă la pădure.

– Nu contează. Crezi că aș încredința niște ordine atât de importante unei singure persoane? Nu sunt nebun. Le-am spus și celorlalți ce trebuie făcut.

– Lasă-mă să ascult porunca de la stăpânul meu.

Donald se înduplecă.

– Într-un singur om am încredere, iar tu trebuie să mergi la el să-i spui ce s-a întâmplat aici.

– Îi spun tot ce mi-ai spus mie?

– Da.

– Să am încredere în el?

– Da. El va ști ce trebuie făcut. Cere-i ocrotirea, apoi roagă-l să te instruiască după cum știe mai bine. Revendică-ți dreptul, băiete. Promite-i că vei fi fratele lui până în ziua în care vei muri. Nu te va dezamăgi. Acum, du-te. Du-te la Alec Kincaid.

– El e dușmanul tău de moarte, exclamă Connor uimit. Doar nu vorbești serios când mă trimiți la el!

– Ba da, tună bătrânul. Alec Kincaid e căpetenia cea mai de temut din Highlands. În același timp, este un bărbat bun și onorabil, și ai nevoie de puterea lui.

Lui Connor încă îi venea greu să accepte sarcina pe care tatăl său tocmai i-o încredințase. Nu se putu împiedica să protesteze din nou.

– Dar ai purtat un război împotriva lui.

Donald își surprinse fiul cu un zâmbet.

– E adevărat. Totuși, nu am luptat cu inima. Kincaid știa asta. L-am pus teribil la încercare și sunt mândru să spun că am fost ca un ghimpe în coasta lui. Pământurile noastre se învecinează la răsărit, așa că a fost o pornire firească să fac încercarea de a le ocupa. Sigur că nu m-a lăsat să le iau. Cu toate acestea, a înțeles. Dacă nu ar fi înțeles, toți am fi fost morți acum.

– Este atât de puternic?

– Da. Nu uita să-i arăți sabia mea. Lasă sângele pe tăiș, astfel încât Kincaid să-l vadă.

– Tată, nici un MacAlister nu mă va urma dacă mă voi duce la inamicul lor.

– Vei face așa cum îți poruncesc. Ești prea tânăr ca să înțelegi, așa că trebuie să ai încredere în judecata mea. Vreau să-mi promiți că vei merge acum la Kincaid.

– Da, tată.

Donald dădu din cap aprobator.

– A venit vremea să-ți iei rămas-bun de la mine. Am pierdut vremea destul și am amânat moartea cât de mult am îndrăznit. Chiar în această clipă simt cum mă pătrunde somnul.

Connor încercă, dar nu avu puterea să dea drumul mâinii tatălui său.

– Îmi va fi dor de tine, șopti el.

– Și mie de tine.

– Te iubesc, tată.

– Războinicii nu-și arată simțămintele. Și eu te iubesc, fiule, dar nu-ți voi spune asta.

Strânse și mai tare mâna lui Connor, ca și când ar fi încercat să atenueze muștrarea pe care i-o făcuse, și, în cele din urmă, închise ochii. Era pregătit să lase moartea să-l ia, căci văzuse ardoarea din ochii lui Connor și știa că avea să fie răzbunat. Ce putea cere mai mult un tată?

Donald MacAlister muri câteva minute mai târziu, agățându-se în continuare de mâna fiului său. Muri așa cum trăise: cu onoare, demnitate și urmându-și neabătut propriile reguli.

Connor zăbovi lângă tatăl său cât putu de mult, până când auzi pe cineva șoptindu-i din spate. Se întoarse și văzu un soldat tânăr care se zbătea să se ridice. Băiatul nu-și putu aminti numele lui și, de la distanța care îi separa, nu-și dădea seama cât de grave îi erau rănilile. Îi făcu semn să stea unde era, apoi se întoarse la tatăl său. Ridică sabia care i se odihnea pe piept, își înclină capul și spuse o rugăciune pentru sufletul defunctului, după care se îndepărtă, strângând cu putere la piept neprețuita armă. Se strecură prin cenușa aprinsă care îi ardea brațele și printre rămășițele însângerate ale prietenilor, care îi umpleau ochii de lacrimi.

Ajunse în cele din urmă la soldatul care îl strigase și descoperi că, de fapt, nu era un bărbat în toată firea. Era cu numai doi sau trei ani mai mare decât el. Din fericire, își aminti numele lui în cele din urmă.

– Crispin, credeam că ai murit. Întoarce-te pe spate ca să-ți îngrijesc rănilile, căci altfel n-o s-o mai duci mult.

– Nu este timp. Au venit aici să vă omoare atât pe tatăl tău, cât și pe tine, Connor. Da, asta aveau în gând. L-am auzit pe unul dintre ticăloși laudându-se altuia. Pleacă înainte să se întoarcă și să vadă că au dat greș.

– Dușmanii se odihnesc acum. Nu se vor întoarce până când nu se vor trezi din beție. Fă așa cum îți poruncesc.

Crispin se întoarse încet pe spate, cu o grimasă vădită de durere.

– Tatăl tău a murit?

– Da, răspunse Connor. A trăit destul cât să-mi spună ce trebuie să fac. S-a dus la Ceruri împăcat.

Crispin începu să plângă.

– Stăpânul meu este mort!

– Ba din contră, Crispin. Stăpânul tău ingenunchează în fața ta.

Connor nu-i permise să-l contrazică ori să-i ia în derâdere lauda de sine; dimpotrivă, în timp ce îl bandaja, îi dădu sarcină

după sarcină. Îi spuse cum putea ajuta la pedepsirea dușmanului pentru atrocitățile sale și, când termină de bandajat rana, îi oferii ceva mult mai puternic decât suferința cu care să-și umple mintea și inima. Îi oferii speranță.

Cu eforturi supraomenești, băiatul îl trase după el pe Crispin într-un loc sigur. Îl ascunse în pădure, protejat de ramurile groase, și se întoarse încă de două ori la locul bătăliei ca să aducă alți doi răniți. Unul din ei era Angus, soldatul loial căruia tatăl său îi încredințase sarcina de a-i educa odrasla. Celălalt era un băiat de vârsta lui Connor, numit Quinlan, care tocmai sosise cu o săptămână înainte ca să-și înceapă pregătirea. Rănilor lui erau grave și simțea o durere atât de mare, încât se rugă să fie lăsat în pace. Connor nu-i băgă în seamă cererea.

– Eu decid când mori, Quinlan, nu tu.

Băiatul încetă să se zbată și chiar se strădui să-l ajute.

Connor voia cu disperare să se întoarcă pentru a căuta și alți răniți, dar inamicul hotărâse să revină înainte de căderea nopții; chiar în acel moment, zărea în depărtare umbrele pe care le făceau cailor acestora. Știa că nu putea risca să fie descoperit. Avea nevoie de timp ca să șteargă dăra pe care o lăsase. Se apucă imediat de treabă și, de îndată ce se asigură că soldații pe care îi ascunsese nu aveau să fie găsiți, promise să aducă ajutoare și porni la drum.

Era în sfârșit pregătit să îndeplinească porunca tatălui său. În spinarea calului său credincios, parcurse jumătate din distanța până la pământurile lui Kincaid, dar, când ajunse la culmile abrupte, descălecă și se cățăără pe stânci ca să poată scurta drumul.

Odată ce coborî la câmpie, o luă la fugă. Se deplasă cu viteza cu care țâșnește un cerb tânăr și, când epuizarea îi slăbi picioarele în așa măsură încât nu mai putea susține ritmul istovitor, folosi sabia tatălui ca pe un baston, încetinind pasul până când își recăpătă forțele. Încă nu era foarte puternic, dar avea hotărâre cât zece bărbați în toată firea.

Connor nu mai simțea nimic, nici frigul, nici durerea, nici pierderea îngrozitoare pe care o suferise. Mintea lui se îndrepta spre un singur lucru: trebuia să ajungă la Alec Kincaid. Primul pas

pe care trebuia să-l facă pentru a îndeplini dorințele tatălui său era să-și proclame loialitatea în fața stăpânului, iar băiatul nu ar fi lăsat pe nimeni și nimic să-l oprească.

Pierdu noțiunea timpului, în timp ce întunericul se apropia cu repeziciune. Cerul era luminat de sute de dungi portocalii de la coborârea prea rapidă a soarelui în spatele celor două culmi gemene aflate chiar în fața lui, dar, în câteva minute, și acele stindarde scânteietoare aveau să dispară. Disperarea lui creștea cu fiecare pas. Trebuia să ajungă la Kincaid înainte ca noaptea să-l înconjoare, deoarece știa că nu va fi capabil să găsească drumul în beznă. Risca să se rătăcească ori, și mai rău, să revină de unde pornise.

Nu avea voie să dea greș. Începu din nou să alerge. Credea că era aproape de granița dintre domeniul tatălui său și cel al lui Kincaid, și totuși nu putea fi absolut sigur. Deodată auzi strigăte venind din partea unor soldați care fugeau spre el și îi spuneau să se oprească. În starea lui de confuzie, crezu că inamicul îl urmărise și voia să-l ucidă înainte ca el să poată să-și țină promisiunea față de tatăl său. Merse clătînându-se până când nu mai putu face nici un pas.

Dumnezeule, dăduse greș! Nici măcar nu începuse și dăduse greș încă de acum. Kincaid era speranța lui, însă Connor nu se dovedise capabil nici măcar să ajungă la el.

– Poți să vorbești, băiete? Poți să ne spui ce s-a întâmplat cu tine? Ești acoperit de sânge.

Soldații care îl înconjurau purtau cu toții culorile lui Kincaid. Pe când amănuntul acesta se întipărea în mintea lui Connor, picioarele îi cedară și căzu în genunchi. Voia să închidă ochii doar pentru o clipă, dar nu îndrăzni. Nu încă. Nu putea să adoarmă până nu va fi vorbit cu Kincaid. Avea nevoie să-i spună ce s-a întâmplat. Trebuia să aibă încredere în el.

Scutură din cap, încercând să-și limpezească gândurile, după care răsuflă adânc și zbieră:

– Duceți-mă la fratele meu!

– Cine este fratele tău, băiete? Întrebă una dintre santinele.

—Din porunca tatălui meu, începând cu această zi, Alec Kincaid este fratele meu. El nu mă va renega.

Acum putea să închidă ochii. Dusesese la bun sfârșit prima dintre sarcini. Restul aveau să vină de îndată ce vorbea cu Kincaid. Avea să-i spună unde ascunsese soldații răniți, rugându-l să-i pună în siguranță, și avea să-i istorisească tot ce se petrecuse.

Ultimul gând al lui Connor înainte să-și piardă cunoștința îl liniști. Tatăl său avea să fie răzbunat.

Așa începu totul.

Capitolul 1

Anglia, 1108

Nu a fost dragoste la prima vedere. Lady Brenna nu dorise să fie prezentată oaspeților, căci avea lucruri mult mai importante de făcut. Cu toate acestea, dacă ea, o femeie cu o figură aspră și temătoare de Dumnezeu, având dinții din față încălecați și ieșiți în afară, nu voia să-i asculte argumentele. O încolți pe Brenna în spatele grajdurilor și i se azvârli înainte. Dacă ei nu-i stătea în fire să lase o ocazie sau vreo fetiță să treacă pe lângă ea, iar muștrările ei o însoțiră până pe culmea dealului și de partea cealaltă a curții noroioase.

—Încetează cu vânzoleala, Brenna. Sunt mai puternică decât tine și nu am de gând să te las să pleci. Ți-ai pierdut din nou pantofii, nu-i așa? Și să nu îndrăznești să mă minți. Îți văd șosetele strecurându-se afară. De ce târăști frâul acela după tine?

—Am uitat să-l pun la loc, zise Brenna ridicând din umeri.

—Aruncă-l chiar acum. Tot timpul uiți, dar știi de ce?

—Nu sunt atentă la nimic din ceea ce fac, așa cum îmi spui tu întotdeauna, Elspeth.

—Nu ești atentă la nimic din ceea ce îți spun, și acesta este un lucru dovedit. Cauzezi mai multe probleme decât toți ceilalți la un loc. Frații și surorile tale mai mari nu mi-au dat nici un prilej de îngrijorare. Până și surioara ta știe să se poarte, și ea încă își sugerează degetele și face pe ea. Te avertizez, Brenna, dacă nu te schimbi și nu le oferi părinților tăi puțină liniște, Dumnezeu Însuși va trebui să se oprească din munca Lui importantă și să vină aici, jos, să stea de vorbă cu tine. Ce părere ai despre asta? Așa-i că nu-ți place prea mult nici când tăticul tău trebuie să te așeze pe genunchi și să-ți vorbească despre purtarea ta rușinoasă?